

СВІЙ ДО СВОГО, СВІЙ ПРО СВОГО І СВІЙ НА СВОГО.

(Перша передвиборча промова високошановного Пантелеймона Куркуленка.)

Скандинавці зітремо на табаку. — Всіх саскечеванських жидів на час виборів зримо євреями. — Більшовиками загатимо Атлантійський океан. — Кінга й Бенета оженимо з українками, а потім вдовам ухвалимо пенсію. — Все те станеться тоді, як Свістуну виберемо до парламенту.

Шановні громадяни! Коли прочитав я в "Укр. Голосі" 18 червня, як культурні люди з культурної ліберальної партії до свинячому поступили з пана Свістуну на ліберальній конвенції, то таке обурення мене охопило, що аж землетрус піднявся, печко під ногами западало... й небо надмою пожево-блакитило.

Шановні пані й панове і ти великомученице Рипинді! Треба зараз же дати "одкоша" прем'єрові Кінгові. Зась йому, некультурному, до українських дівчат!

Дівчата, голубоньки, всі ширі, дошки українського округу Принца Алберта! Запастися гарбузами! Як в тій пісні співалось: "краще мені в сирій землі гнити, ніж з прем'єром в світі жити".

(Може не дослано так, але у виборчій кампанії уйдіє.) Шановні дубохори, німці, жиди, подяки й ти шановній з найшановніших єврею з Ке-ворі та скамчене з Америка! Велика радість охопила мене коли я прочитав, що ви на свистунівській конвенції одногодосно вибрали Свістуну кандидатом. Ах, як я сердцем болію, що кожний з вас не мав хоч п'ять годин, то були б вибрали його п'ятиголосою.

Коли я, високошановний "так званний чужинець" Куркуленко, прочитав в "Укр. Голосі", що "як кандидат висунений головно т. зв. чужинцями, п. Свістуну пробишав в першій мірі бути оборонцем "чужинців" в парламенті в Оттаві" — то серце моє затеплилось з радости як собачий хвіст.

Бо знаю я п. Свістуну, як інтернціонального націоналіста, консервативного ліберала, на здичавшого прогресиста, привласного безбоязливого, який, як це сам він сказав: "без огляду на національні й релігійні різниці"... ріж його на ліво.

Вже одне те, що має він за собою в окрузі одного скачмена, одного єврея і всіх жидів, німців, подяки й дубохорів — свідчить про него, як ненависника скандинавів.

Хи, оті, мені, скандинавці! Ну, англичани були проти Свістуну — це зрозуміло. Це ж їх країна, а "Укр. Голос" дав вже сказав нам, що ми тут "гості"... Нарая "гостям" захоті-

МОЯ ПЕРША ПЕРЕДВИБОРЧА ПРОМОВА.

"Земля підомною затряслася й небо пожево-блакитило... від обурення".

...а по виборах будете знову "срудиками". Більше не питає мене, бо я такий обурений на скандинавів... Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

А як ми виберемо (шур виберемо, бо за нами є один скачмен, один єврей і всі жиди) Свістуну до парламенту, то тоді всі інтереси "так званних чужинців оборонитиме". Хто їх до цього часу обороняв? Ніхто!

Монтреальський єгомось, наприклад, по натхненню всевишнього, пише листа до сенатора Бюбейна, "щоб прогнати всіх українських більшовиків з Канади. І тільки сам бідний сенатор бореться, щоб прогнати, й нема живої душі, яка йому допоможе до боротися.

Пиццуту, скажемо, шановні добродію у Вінніпегу петиво до гомреда, щоб він замкнув ВОК ТУРФДІМ. І нема кому там в парламенті допомогти, щоб уряд виконав ту петиво.

Або ось зараз "Кан. Фармер" видигнув цілу виборчу програму, що значить, як ото ми "гості", то треба нашу організацію замкнути, чартер її відібрати, пресу забронувати і нас із "гостів" випровадити до пана Плудського на смакнену.

Хто за цим обстане? Хто ті домогани оборонитиме? Скадіншавці, думає, будуть обороняти? Ніколи в світі. Вони некультурні, вони не знають "душі українського народу". Тут треба свого — свій до свого, свій про свого, свій на свого — свому пани краще повірять, що всі українських більшовиків треба прогнати з Канади.

Чи читали ви коли, шановні громадяни, в "Укр. Голосі" (дуже розумна газета), що ми мусямо збудувати з Канади моста через Велику Британію на Україну й збудувати державу над Чорним морем? Чи розумієте ви, яка це трудна справа? Де ми візьмем таких патиків, що дістали б з Канади до Англії?

А коли ми виберемо свого пана посла, то він самими українськими більшовиками загати Атлантійську бакуру... Подвійне добро діло зробити: усуне безробіття в Канаді (бо всі безробітні в Канаді — це більшовики) і промостить "дорогу через океан на Україну".

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

А як ми виберемо (шур виберемо, бо за нами є один скачмен, один єврей і всі жиди) Свістуну до парламенту, то тоді всі інтереси "так званних чужинців оборонитиме". Хто їх до цього часу обороняв? Ніхто!

Монтреальський єгомось, наприклад, по натхненню всевишнього, пише листа до сенатора Бюбейна, "щоб прогнати всіх українських більшовиків з Канади. І тільки сам бідний сенатор бореться, щоб прогнати, й нема живої душі, яка йому допоможе до боротися.

Пиццуту, скажемо, шановні добродію у Вінніпегу петиво до гомреда, щоб він замкнув ВОК ТУРФДІМ. І нема кому там в парламенті допомогти, щоб уряд виконав ту петиво.

Або ось зараз "Кан. Фармер" видигнув цілу виборчу програму, що значить, як ото ми "гості", то треба нашу організацію замкнути, чартер її відібрати, пресу забронувати і нас із "гостів" випровадити до пана Плудського на смакнену.

Хто за цим обстане? Хто ті домогани оборонитиме? Скадіншавці, думає, будуть обороняти? Ніколи в світі. Вони некультурні, вони не знають "душі українського народу". Тут треба свого — свій до свого, свій про свого, свій на свого — свому пани краще повірять, що всі українських більшовиків треба прогнати з Канади.

Чи читали ви коли, шановні громадяни, в "Укр. Голосі" (дуже розумна газета), що ми мусямо збудувати з Канади моста через Велику Британію на Україну й збудувати державу над Чорним морем? Чи розумієте ви, яка це трудна справа? Де ми візьмем таких патиків, що дістали б з Канади до Англії?

А коли ми виберемо свого пана посла, то він самими українськими більшовиками загати Атлантійську бакуру... Подвійне добро діло зробити: усуне безробіття в Канаді (бо всі безробітні в Канаді — це більшовики) і промостить "дорогу через океан на Україну".

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

А як ми виберемо (шур виберемо, бо за нами є один скачмен, один єврей і всі жиди) Свістуну до парламенту, то тоді всі інтереси "так званних чужинців оборонитиме". Хто їх до цього часу обороняв? Ніхто!

Монтреальський єгомось, наприклад, по натхненню всевишнього, пише листа до сенатора Бюбейна, "щоб прогнати всіх українських більшовиків з Канади. І тільки сам бідний сенатор бореться, щоб прогнати, й нема живої душі, яка йому допоможе до боротися.

Пиццуту, скажемо, шановні добродію у Вінніпегу петиво до гомреда, щоб він замкнув ВОК ТУРФДІМ. І нема кому там в парламенті допомогти, щоб уряд виконав ту петиво.

Або ось зараз "Кан. Фармер" видигнув цілу виборчу програму, що значить, як ото ми "гості", то треба нашу організацію замкнути, чартер її відібрати, пресу забронувати і нас із "гостів" випровадити до пана Плудського на смакнену.

Хто за цим обстане? Хто ті домогани оборонитиме? Скадіншавці, думає, будуть обороняти? Ніколи в світі. Вони некультурні, вони не знають "душі українського народу". Тут треба свого — свій до свого, свій про свого, свій на свого — свому пани краще повірять, що всі українських більшовиків треба прогнати з Канади.

Чи читали ви коли, шановні громадяни, в "Укр. Голосі" (дуже розумна газета), що ми мусямо збудувати з Канади моста через Велику Британію на Україну й збудувати державу над Чорним морем? Чи розумієте ви, яка це трудна справа? Де ми візьмем таких патиків, що дістали б з Канади до Англії?

А коли ми виберемо свого пана посла, то він самими українськими більшовиками загати Атлантійську бакуру... Подвійне добро діло зробити: усуне безробіття в Канаді (бо всі безробітні в Канаді — це більшовики) і промостить "дорогу через океан на Україну".

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

А як ми виберемо (шур виберемо, бо за нами є один скачмен, один єврей і всі жиди) Свістуну до парламенту, то тоді всі інтереси "так званних чужинців оборонитиме". Хто їх до цього часу обороняв? Ніхто!

Монтреальський єгомось, наприклад, по натхненню всевишнього, пише листа до сенатора Бюбейна, "щоб прогнати всіх українських більшовиків з Канади. І тільки сам бідний сенатор бореться, щоб прогнати, й нема живої душі, яка йому допоможе до боротися.

Пиццуту, скажемо, шановні добродію у Вінніпегу петиво до гомреда, щоб він замкнув ВОК ТУРФДІМ. І нема кому там в парламенті допомогти, щоб уряд виконав ту петиво.

Або ось зараз "Кан. Фармер" видигнув цілу виборчу програму, що значить, як ото ми "гості", то треба нашу організацію замкнути, чартер її відібрати, пресу забронувати і нас із "гостів" випровадити до пана Плудського на смакнену.

Хто за цим обстане? Хто ті домогани оборонитиме? Скадіншавці, думає, будуть обороняти? Ніколи в світі. Вони некультурні, вони не знають "душі українського народу". Тут треба свого — свій до свого, свій про свого, свій на свого — свому пани краще повірять, що всі українських більшовиків треба прогнати з Канади.

Чи читали ви коли, шановні громадяни, в "Укр. Голосі" (дуже розумна газета), що ми мусямо збудувати з Канади моста через Велику Британію на Україну й збудувати державу над Чорним морем? Чи розумієте ви, яка це трудна справа? Де ми візьмем таких патиків, що дістали б з Канади до Англії?

А коли ми виберемо свого пана посла, то він самими українськими більшовиками загати Атлантійську бакуру... Подвійне добро діло зробити: усуне безробіття в Канаді (бо всі безробітні в Канаді — це більшовики) і промостить "дорогу через океан на Україну".

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

А як ми виберемо (шур виберемо, бо за нами є один скачмен, один єврей і всі жиди) Свістуну до парламенту, то тоді всі інтереси "так званних чужинців оборонитиме". Хто їх до цього часу обороняв? Ніхто!

Монтреальський єгомось, наприклад, по натхненню всевишнього, пише листа до сенатора Бюбейна, "щоб прогнати всіх українських більшовиків з Канади. І тільки сам бідний сенатор бореться, щоб прогнати, й нема живої душі, яка йому допоможе до боротися.

Пиццуту, скажемо, шановні добродію у Вінніпегу петиво до гомреда, щоб він замкнув ВОК ТУРФДІМ. І нема кому там в парламенті допомогти, щоб уряд виконав ту петиво.

Або ось зараз "Кан. Фармер" видигнув цілу виборчу програму, що значить, як ото ми "гості", то треба нашу організацію замкнути, чартер її відібрати, пресу забронувати і нас із "гостів" випровадити до пана Плудського на смакнену.

Хто за цим обстане? Хто ті домогани оборонитиме? Скадіншавці, думає, будуть обороняти? Ніколи в світі. Вони некультурні, вони не знають "душі українського народу". Тут треба свого — свій до свого, свій про свого, свій на свого — свому пани краще повірять, що всі українських більшовиків треба прогнати з Канади.

Чи читали ви коли, шановні громадяни, в "Укр. Голосі" (дуже розумна газета), що ми мусямо збудувати з Канади моста через Велику Британію на Україну й збудувати державу над Чорним морем? Чи розумієте ви, яка це трудна справа? Де ми візьмем таких патиків, що дістали б з Канади до Англії?

А коли ми виберемо свого пана посла, то він самими українськими більшовиками загати Атлантійську бакуру... Подвійне добро діло зробити: усуне безробіття в Канаді (бо всі безробітні в Канаді — це більшовики) і промостить "дорогу через океан на Україну".

Вони думали, що ми й тепер скажемо їм: "земля у нас велика й багата, а порядків чорт ма — прийдіть і княжіть над нами". — Дузьки з'їсте. Ми самі тут "гості"... землю нашу од моря й до моря більшовики з'їли.

ІНДІЯ В ОГНІ ПОВСТАЊ.

Грізна революційна буря, яка знялася над колоніальними країнами Азії й Африки, загрожуючи імперіалістичним жижакам, які тягнули величезні доходи з мільйонів мас працюючого населення Індії, розгорнулася особливо сильною стихією на величезних просторах 300-мільйонної Індії, яка лежить на позадніє великих гір Гімалая і є колонією Англії.

Індійські раби повстали. Не сїда було терпіти й зносити гнет англійського імперіалізму. Повстанці завойовують міста і залізницю, палять поцейські райони, б'ються з військом, зупиняють поїзди, атакують панцерні автомобілі. У Калькуті й Бомбеї, в Пейтаварі й Мадрасі брук залитий кровю. Подекуди тубільні війська переходять до повстанців. Кожний день забиралось десятки сотні нових жертв.

Країна визиску й рабства.

Індія, це країна визиску й рабства. Площа Індії в 10 разів більша за площу Німеччини. Підсоння в Індії різноманітне. Людність Індії обчислюється на 319 мільйонів. Індія дуже родюча країна. Тут є цілі моря лани пшениці, великі плянції чаю, бавовни то-що.

Оце велику й багату країну захопили захланні англійські імперіалісти і заводили в Індії нелепний, колоніальний гнет. Досить сказати, що на 319-мільйонів індійського населення є тільки 8 процент письменних, що в Індії найнижча заробітня платія в світі, що третина працюючих спить в Індії на вулиці і що 80 процент індійських дітей умирає.

Індія, країна переважно хліборобська. У сільському господарстві працює 229 мільйонів людности з них 180 мільйонів селян-бідняків.

Наймитів у Індії 64 мільйони, робітників у промисловості і транспорту — 19 мільйонів.

Бідуєть індійські селяни жахливо.

Земля в Індії належить англійському уряду.

Понад половину землі обробляють так: англійський уряд здає землю в оренду поміщикам, а поміщики передають її в оренду селянам, які сплачують гроши, або продуктами.

По інших місцях Індії селяни безпосередньо орендують землю від англійського уряду.

І перша і друга система — це система безмежного визискування індійського селянина.

Капіталістична система не хоче, щоб колонія стала індустриальною країною. Її зручніше, щоб колоніяльне населення купувало вироби, вироблені в далекій Англії.

Англія підчас імперіалістичної війни припустила зростання індуської промисловости.

Поруч цього маємо в Індії й пролетаріат. Здебільшого, пролетаріат працюють на текстильних фабриках у Калькуті, Бомбею.

Як живе індуський робітник?

Дуже бідно. Тільки останнім часом почали в містах будувати бараки — "чаулі", "Чаулі" робітниці на клітки — воگی, брудні кімнати, здебільша без вікон. Площа кімнати — 3 квадратної метри. За таке житло платять від 1 до 6 доларів. І живе в такій "паятні" 5-6 осіб. Сплять у кімнати змінами — одна зміна, що працює вночі, спить удень і навпаки.

Робітник одержує на день, около 50 центів за 11 годин роботи. Це кваліфікований... Ту ж саму роботу жінка виконує тільки за 25 цт. Дитина в Індії — працює. За 5-6 годин роботи дитина може одержати кілька центів.

Однак це проти становища намітив Індія ще дуже добре.

Куди, себто наймит, що працює на чайних плянціях серед найкращих красот світу (чайні плянціях в Індії чи не найкраще місце земної кулі) одержує півтора долара на місяць. І це значить — жити.

Куди з чайних плянціях має від хазів квартиру. Це хага, залісна з глинні і гризкою.

Так бідуєть 38 мільйонів сільсько-господарських пролетаріатів. Так виснажується 180 мільйонів селян. Так визискують пролетаріат Індії.

Індуські визиски — це жах. Але арештанти здоровіше за індуських пролетаріатів. Це треба зрозуміти — у визиски краще жити, аніж на волі!

Терор, розстріли, тяжкі кари — ось засоби, якими тримають капіталісти в послузі індуські маси. Але поруч цих засобів, пани користуються й ще одною обставиною, яка стримує революційний рух Індії. В Індії панує дві релігії — браманізм і магометанство. Прихильники цих двох релігій ворогують між собою і це використовують капіталісти, щоб сварити темний, забитий індуський народ.

(Кінець буде.)

Громадяни! Відшлюйте передплату на "Укр. Роб. Вісті"!

ЕРІХ МАРІА РЕМАРК На західному фронті без змін

Переклад з німецької мови Ж. Бургардт.

(Продовження)

Постріли замовкли. Я повертаюся до ліжок і киваю до дружок. Вони вилізють і зривають маскури. Ми беремо пораненого, один тримає його руку, що в лубку. Так ми поспішаємо дає.

Кладовище — руїна. Труни та мерці розкидані всюди. Йх удруге було побито, але кожний з них, що його було помітано, уритував одного з нас.

Тин знищено, рейки польової залізничі зривано, вони стирчать зігнуті в повітрі. Перед нами хтось лежить. Ми зупиняємось, лише Кроп з пораненням йде далі.

Це лежить рекрут. Бедра йому закриваються: він такий знесилений, що я беру свою польову фляшку, в якій у мене ром з чаєм. Качинський затримав мою руку і сам нахилився над ним: "Куди тобі влучило, товаришу? Він робить знак очима; він надто знесилений, щоб відповісти.

Обережно ми розрізуємо штани. Він стогне,

"Тихше, тихше, воно ж покращає". Коли його поранено в живіт, то не можна нічого пити. Виметити нема, це добра ознака. Ми огляємо бедра. Це лише каша з м'яса та відламок кісток. Сустав розбито. Цей хлопець ніколи вже не ходитиме. Я зможу йому пальцем скрокну, та до його конвотину. В очей його з'являється життя. Лише тепер бачимо ми, що й права рука йому закривається.

Качинський розсодує дві пакки перев'язного матеріалу сильки змога ширше, щоб покрити рану. Я шукаю матері, щоб її закріпити зверху. У нас більш нічого нема, тому я розрізую пораненому штани, щоб ужити шматок його спідниці для перев'язки. Але він не має спідниці. Я придивляюся до нього, це ж той, що з чубом, мов тен.

Качинський тимчасом добув з кешени убитого це пакки, які ми обережно кладемо на рану. Я кажу хлопцеві, що дивиться на нас, не відвертаючи очей: "Тепер ми підемо по силки". Тоді він розтуляє уста й шепоче: "Залиштеся". Качинський каже: "Ми ж зараз повернемося. Ми принеслимо вас. — Не відходьте!" Качинський оглядається й шепоче: "Чи не взяти просто револьвер, щоб це скінчилося". Хлопцеві ледве він переживе транспорт. Найбільше, він зможе прожити ще декілька днів. Але все, що було досі, це ніщо в порівнянні з тим часом, що залишилося до його смерті. Тепер і він ще приголомшений і нічого не відчуває. Через годину він зробиться в'язкою незнамою болю та крику. Ці дні, що йому ще зали-

шилися, будуть для нього єдиною шадемою муюко. І кому це що дасть, чи він житиме, чи ні.

Я киваю: — Так, Качинський, треба було б узяти револьвер".

"Дай сюди", каже він і зупиняється. Він видивив, і це бачу. Ми оглядаємось, але ми не самі. Перед нами з'являється гурток, із ліжок та могол виглядають голови.

Ми приносимо носилки. Качинський хитає головою: "Такі молоді хлопці", повторяє він. "Такі молоді, безневинні хлопці".

Наші втрати менші, ніж можна було передбачати: п'ятеро воїтів і восьмеро поранених. Це була лише коротка, вогняна атака. Двоє з наших убитих лежать в одній із розбитих могол; нам залишилося лише їх засипати.

Ми повертаємось назад, мовчки йдемо валкою. Поранених приносять на санитарну станцію. Ранок похмурий, санітарі бігають з номерками та квитками, поранених плачуть. Починається дощ.

Через годину ми коло наших повозів і вилезаємо на них. Тепер уже більше місяць, ніж раніше. Дощ мінішає. Ми розкладаємо намети над головами. Вода барабанить по них. З боків стікають дощові сльози. Повози хлопця через яму, ми в пісню хитаємось туди й сюди.

Спереду на грузовику сидять двоє людей і тримають довгі дрючки розціплені, мов виделки. Вони стежать за телефонним д्रोфом, що висить понад шляхом, так низько, що міг би зривати нам голови. Ці двоє своєчасно підключають дріт своїми дрючками та підймають його над нами. Ми чуємо їхні вигуки: "Увага, дріт!" і в пісню ми згинаємо коліна та знову виступуємо.

Однорантно хитаються повози, однорантно вигуки, однорантно тече дощ. Він тече нам на голову і на голову мерців на повозі, на тіло маленького рекрута з раною, яка заведена для його бедра, він тече на наш серця. Десь падає постріл. Ми здригаємось, очі напружені, руки знову готові кинути тїла з повозів у рік.

Нічого більше нема. Однорантно дунає: "Увага, дріт!" Ми згинаємо коліна, ми знову в пісню.

Досить трудно вбивати окремі воші, куди їх сотні. Ці тварини трохи тверді і розчавлюють їх нігтями дуже марудно. Тому Тюден приборив кришку від бляшанки з мазю для черевиків над свічкою. В цю маленьку сковорідку кидаєш воші — трісь і готово.

Ми сидимо навколо, тримаючи сорочки на колінах, голі по поясу, у теплому повітрі, руки в роботі. — Гай має воші якогось особливого роду, у них на голові червоний хрест. Тому він запевняє, що приїждіть із шпиталю з Тургету, що вони походять від одного головного штаб-лікаря. Він хоче вжити до шмарування чобіт жир, що потроху збирається в бляшаній покришці, і півгодини речується з своєї вигадки.

Але сьогодні він не має успіху: нас дуже цікавить щось інше.

(Далі буде)

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ І РОЗПОВІДАЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ І ЖУРНАЛИ:

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" — єдиний український робітничий часопис в Канаді, виходить три рази на тиждень. Передплата: \$4.00 на рік, \$2.00 на півроку.

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ" — єдиний дібно фармерський український часопис в Канаді, що боронить інтереси працюючого фармерства. Передплата: \$2.00 на рік, \$1.00 на півроку.

"РОБІТНИЦЯ" — єдиний журнал в українській мові для працюючого жіноцтва, виходить два рази на місяць. Передплата: \$1.50 на рік, 80 центів на півроку.

"БОЯВОА МОЛОДЬ" — єдиний журнал в українській мові для української роб.-фарм. молоді, виходить раз на місяць. Передплата лише 50 центів за рік.

Передплату на поштіві часописи й журнали посилайте або на їм кожного часопису окрема, або на їм і адресу:

WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASS'N, Ltd. Cor. Pritchard & McGregor Sts. Winnipeg, Man.